

— Care sînd spectatorii dumneavoastră preferați? Vă întrebăm pentru că pe această cale bănuim că putem să intrăm în tainița unde se află plasmamatrice a dramaturgului, acea substanță care generează teme și fixează imagini. Tot de la această întrebare sperăm să obținem mai exact un fragment din ceea ce am putea numi privirea dinlăuntru a dramaturgului Ion Băieșu.

— Am trăit, vizavi de public, ambele ipostaze: de autor cu succes și fără. Spectacolul cu Vinovatul de la „Nottara“, realizat de un regizor deosebit de talentat cum este Alexa Visarion, s-a jucat numai de cîteva ori. De ce? „Oamenii cred că e vorba de ceva de ris și, la urmă, cînd văd că e o dramă, pleacă supărați“, mi-a explicat un cadru administrativ din teatru respectiv. Spectacolul mi s-a părut realmente interesant și nu mi-am explicat nici pînă azi cînderea sa atît de bruscă.

Să fi fost vinovat autorul, regizorul sau teatrul?

Preșul, în schimb, a trecut (la numai doi ani și cîteva luni de la premieră) de 260 de spectacole. Nesperat de bine merge la public și Chițimia, la „Bulandra“, trecută de 50 de spectacole.

Adevărul este că atitudinea publicului față de textele sale nu-i poate fi indiferentă unui dramaturg. Oricîtă siguranță ai avea că posteritatea te va răsplăti regește, ți-e greu să te împaci cu gîndul că piesa pe care ai scris-o cu atîta trudă și atîta chin este rostită în fața unei săli goale și reci.

Din modesta mea experiență de pînă acum, trag concluzia că publicul iubește mai mult comedia, ceea ce nu înseamnă neapărat că spectatorii confundă teatrul cu distracția. Oamenilor le place rîsul pentru că îi destinde și le înșănătoșește spiritul. Poate și din această pricină viitoarea mea piesă va fi o comedie.

ANTRACT

— Aș vrea să joc rolurile care dau și numele piesei, pe afix.

— De pildă?

— Cîinele grădinarului.

★

— Vrei să te umpli de bani, directore?

— ???

— Nimic mai simplu. Am scris o piesă — un basm în versuri. Dumneata o joci și facem banii pe din două... Dacă vrei, mai schimb o replică-două, dar banii juma-juma...

★

Cei mai avîntați actori ar da un act și poate o întreagă piesă din Beckett, Ionescu, Brecht pe un monolog din Hugo sau scena mare din Dama cu camellii...

★

— Cui îi dăm rolul? Lui Ionescu, pentru că e mai aproape de vîrsta personajului, sau lui Dumitrescu?

— Lui Dumitrescu, tovarășe director, are copilul bolnav.

★

— Bietul Ionescu, a visat să joace Hamlet, apoi, după mai mulți ani, măcar pe Polonius. În sfîrșit punem piesa. Pe unde e, și ce am putea să-i dăm să joace?

Din carnetul unui director de teatru

— Acum, stația tatălui...
Realist!

★

— Nu, categoric, refuz rolul. Ce-am ajuns? Il cunosc de cînd era copil, și acum să-i dau replica în Romeo și Julieta?

★

— Iar ne-au înjurat cronicarii.

— De unde știi? Că doar nu cumperi gazete.

— Dacă ne-ar fi lăudat, afixa directorul cronicile la ziarul de perete!

★

Subsolul Sălii Studio din Piața Amzei era bine populat de șobolani.

Portarul: De cînd jucăm piesa asta nouă au fugit!...

(E vorba de o piesă cu un motan și o pițică)

www.cinmec.ro

— Ar trebui să te înlocuim în rolul elevului din Nota zero la purtare!

— Ar fi o nedreptate. Il joc perfect, de 20 de ani!

★

— Tovarășe director, nici unul din cei doi interpreți pe rol nu vrea să joace simbată seara.

— Nu s-au vîndut biletele?

— Ba da, e plin. Dar se dă la televizor finala cupei la hand-ball.

★

— Deci, dumneata ai fi Romeo și soția d-tale Julieta. Mă bucur și vă felicit!

— Nu putem. Vă rugăm să nu ne distribuiți în același spectacol!

— Sînteți certați?

— Nu! Dar n-are cine rămine acasă cu copilul... Dați-i ei Julieta!...

★

— Directore, în luna aprilie sînt ocupat și nu pot juca mult. Distribuie-mă deci, te rog, în piesa originală a debutantului aceluia, cum îi spune, că i-am uitat numele...

Alecu Popovici